

Τὰ ἄλλα θέατρα, τὰ ὁποῖα δὲν παρουσιάζουν ἕν σύνολον νέον καὶ ἐνδιαφέρον, ὡς τὸ τῆς «Νέας Σκηνῆς», δὲν παρουσιάζουν οὔτε ἔργα τουλάχιστον ἄξια ἰδιαίτερας προσοχῆς. Οἱ «Μυλωνάδες» διαδέχονται τοὺς «Ἀνθρωποφάγους» καὶ οἱ «Πειραταὶ» τὰς «Δύο Ὁρφανὰς». Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ὁ θίασος τῆς Κας Βερώνη εἰς τὸ Θέατρον Τσόχα παίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανὲν σοβαρώτερον ἔργον, ὅπως τὸν «Εἰσαγγελέα» (L'habit rouge) τοῦ Μπριέ, ἢ κανὲν πολὺ σοβαρόν, ὅπως τὸ «Αἶνιγμα», τὸ περίφημον δίπρακτον δράμα τοῦ Ἑρβιέ. Κλασικὸν σχεδὸν ἔργον, μὲ πολλὴν τέχνην καὶ μὲ πολλὴν δύναμιν, γνωστότατον ἄλλως τε ἔκ τοῦ θριάμβου, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον. Δυστυχῶς, παρουσιάσθη τόσον παραμορφωμένον ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς Κας Βερώνη, ὥστε οἱ θεαταὶ δὲν ἐνόησαν τίποτε, παρὰ μόνον τὸν σκελετόν, καὶ αὐτὸν ἀτελέστατον. Διότι ἡ μετάφρασις, — δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὸ ὄνομα τοῦ φιλοτεχνήσαντος, — ἦτο φρικώδης. Ἦκουα τὰς ἀκαταλήπτους ἐκεῖνας φράσεις εἰς τὰς ὁποίας μετεμορφοῦντο αἱ κλασικῶς ἀκριβεῖς φράσεις τοῦ Ἑρβιέ, καὶ ἀποροῦσα, ὄχι τόσον μὲ τὸν κόσμον ποῦ τὰς ἠνείχετο ἀπαθῆς, ὅσον μὲ τοὺς ἠθοποιούς, οἱ ὁποῖοι τὰς ἀπήγγελλον μὲ... φυσικότητα! Μὰ πῶς κατώρθωσαν νάποστηθίσουν οἱ εὐλογημένοι τοιαύτας φράσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἔβγαινε καμμία ἔννοια! Πολὺ παράξενον! Καὶ τὴν βραδυὰν ἐκείνην ἔφυγα ἀπὸ τὸ θέατρον μὲ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ δὲν εἶνε ἄνθρωποι, ὅπως ὅλοι μας. Ὁ κ. Λαζαρίδης, ὁ ἀρχαῖος ἠθοποιός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔτυχε νάνακοινώσω αὐτὴν τὴν ὑπόνοιαν, μοῦ διηγήθη, ὅτι κάποτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, — ὁ ὁποῖος εἶνε φρονιμώτατος ἄνθρωπος, — ἠναγκάσθη νάπαγγεῖλῃ ἀπὸ σκηνῆς τὴν φράσιν: «εὐρίσκομαι εἰς ζαχαροπηξίαν ροδακίνων». Ἄλλος, εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἐπροτιμοῦσε ναὐτοκτονήσῃ.

Τὸ θλιβερόν εἶνε, ὅτι τὰ 99 ἑκατοστὰ τῶν μεταφράσεων, τὰς ὁποίας μᾶς σερβίρουν οἱ διάφοροι θίασοι, εἶνε, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους «ζαχαροπηξίαι ροδακίνων»: τὸ δὲ περίεργον εἶνε, ὅτι παραπονοῦνται καὶ διαμαρτύρονται οἱ ἠθοποιοὶ μας διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινοῦ ἀπέναντι ἔργων καλῶν, ὡς ὁ «Εἰσαγγελεὺς» καὶ τὸ «Αἶνιγμα». Δυστυχῶς οἱ θεαταὶ

δὲν εἶνε ὑπέροχοι ἄνθρωποι, ὅπως οἱ ἠθοποιοί,
καὶ διὰ νὰ θαυμάσουν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν ἐν
ὥραϊον ἔργον πρέπει προπάντων νὰ τὸ ἐν-
νοήσουν καὶ τί θέλετε νὰ αἰσθανθοῦν ὅταν
ἀκούουν τὴν ἡρωίδα τοῦ Μπριέ, ἢ ὅποια εἶνε
μία ἀπλῆ χωριάτισσα, νὰ ὁμιλῇ τὴν σχολαστι-
κὴν ἐκείνην γλῶσσαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ Κα
Βερώνη ἀσμένως ἐξέχυνε τὸ δραματικόν της
πάθος:

— Ὁ σύζυγός μου, σᾶς λέγω, δὲν ἐξῆλθε τὴν
νύκτα ταύτην ἐκ τῆς οἰκίας του!